

‘Hij had me volledig afhankelijk van hem gemaakt’

17 januari 2008 | Interview

Steeds vaker lees je over loverboys die meisjes met glatte praatjes en dure cadeaus proberen te paaieren. Merel van Groningen (39) kon op tijd ontsnappen, maar wil met haar verhaal andere jonge vrouwen waarschuwen.

‘Ik ben hem vijf jaar na mijn ontsnapping nog één keer tegengekomen in een friettent. We keken elkaar niet aan, maar ik herkende direct zijn stem. Mijn hart begon als een bezetene te bonken. Zonder achterom te kijken ben ik zo snel als ik kon vertrokken. Nog steeds denk ik soms dat ik hem ergens zie lopen. Maar ook als willekeurige mannen op straat me iets te lang aankijken, kan ik helemaal flippen. Ik leef niet in angst, maar ben wel ontzettend achterdochtig geworden door alles wat ik heb meegemaakt.

Mijn man weet dat er vroeger iets met me is gebeurd, maar niet precies wát. Ook mijn moeder kende tot voor kort niet het hele verhaal. Een lange tijd heb ik er met helemaal niemand over gepraat. Pas toen ik merkte dat de gebeurtenissen de voortgang in mijn leven in de weg stonden, ben ik in behandeling gegaan bij een psychotherapeut. Ik vertrouwde niemand, stond niet open voor nieuwe relaties, schaamde me voor mijn verleden. Dat doe ik nog steeds, maar ik denk nu: wat gebeurd is, is gebeurd.

Ik was vijftien toen ik Mike voor het eerst ontmoette. Mijn vriendinnetje Anne had gevraagd of ik mee wilde om de honden van een zesentwintigjarige jongen uit de buurt uit te laten. Met een sigaretje bungelend in zijn mond stond hij in de deuropening. Ontzettend breed, strak shirt zonder mouwen, grote tatoeages op zijn armen. Ik vond hem niet gelijk leuk, maar was wel onder de indruk. Mike intrigeerde me op een bepaalde manier. Zo’n stoer en een tikje asociaal type als hij had ik nog nooit eerder gezien.

Thuis had ik het op dat moment niet erg naar mijn zin. Tot de scheiding van mijn ouders op mijn twaalfde was ik een gelukkig, beetje tuttig meisje. Mijn vader had een goede baan, we woonden in een mooi huis in de grote stad en ik had volop vriendinnetjes. Na de scheiding veranderde alles. Het ging slecht op school, mijn vader wilde niet dat ik bij hem bleef wonen en mijn moeder kreeg een nieuwe vriend die me allerlei strenge regels oplegde. Elke dag was er ruzie. Het ergste vond ik dat mijn moeder nooit mijn kant leek te kiezen. Dat voelde als een soort verraad.

In vergelijking met mijn ouderlijk huis stond het huis van Mike in mijn ogen voor vrijheid. Hij werkte niet en elke dag na schooltijd gingen Anne en ik bij hem langs. Om een sigaretje te roken of zijn honden uit te laten. We zagen hem als een goede vriend en voelden ons thuis bij hem. Verder speelde er destijds nog niks tussen Mike en mij. Het kwam niet eens bij me op, daar was ik veel te naïef voor. Ik had nog nooit een relatie gehad, zelfs niet met jongens gezocht. Daar was ik helemaal niet mee bezig.

Mijn moeder was het er niet mee eens dat ik zo veel tijd met Mike doorbracht, maar dat was niet de voornaamste reden dat ze me op een gegeven moment naar een internaat stuurde. Ik negeerde alle regels van mijn stiefvader, wist goed te liegen en mijn zin door te drijven en liep om de kleinste akkefietjes weg. Mijn moeder wist zich geen raad meer met me en ik vond het prima om naar het internaat te gaan. Ik dacht toch dat ik nergens anders welkom was. Niet bij mijn vader, niet bij mijn moeder, niet bij Anne met wie ik inmiddels ook ruzie had.

De enige die naar mijn idee altijd voor me klaarstond, was Mike. Ook toen ik in het internaat zat, bleef hij contact met me houden. Hij belde dat hij me miste, stuurde kaartjes en vertelde me tijdens mijn eerste weekendverlof dat hij zijn vriendin voor mij had verlaten. Ik denk nu dat hij me simpelweg probeerde in te palmen en dat zijn vriendin bij hém was weggegaan,

maar toentertijd vleide dat me enorm. Ik vond het heel stoer dat hij zo achter me aan bleef lopen en dat hij me blijkbaar wél de moeite waard vond.

Achteraf is het nauwelijks voor te stellen dat ik het niet raar vond dat een 26-jarige man zich zo inliet met een vijftienjarig meisje. Maar ik vond het alleen maar spannend en leuk. Tijdens de zomervakantie waren we continu samen: we gingen dagjes naar het strand, zwemmen in de vaart of zaten bij Mike thuis. Daar hebben we ook voor het eerst gezoend. Mike maakte daar al een hele tijd toespelingen op, maar uit onzekerheid had ik de boot steeds afgehouden. Toen het uiteindelijk toch gebeurde, was ik in de zevende hemel. Ik was smoorverliefd geworden op Mike.

De ommekeer kwam tijdens mijn eerste week in het internaat na de vakantie. Aan de telefoon had ik tegen Mike geklaagd dat ik hem miste, dat ik jaloers was op de leuke dingen die hij met zijn vrienden deed. Mike had geantwoord dat hij me dan wel kwam halen, maar dat wilde ik niet. Ik wist dat als ik weg zou gaan uit het internaat, ik niet meer terug zou mogen komen. Dat vond ik zonde. Bovendien: wat moest ik dan? Mijn moeder zag me aankomen. Toen ik dat tegen Mike zei, gooide hij de hoorn erop. Zo'n bui had hij wel vaker, dus ik zocht er verder niets achter en ging naar bed.

Een paar uur later werd ik wakker van een hoop herrie op de gang. Als aan de grond genageld zag ik hoe een vriend van Mike mijn lievelingsbegeleider Piet met een stofzuigerbuis wilde slaan en hoe Piet de aanval afweerde en de jongen knock-out sloeg. Als reactie daarop trok Mike zijn pistool. Nooit eerder had ik een pistool gezien en nu richtte mijn vriendje er één op Piet. Mike schreeuwde dat ik mijn spullen moest pakken en hals over kop rende ik naar mijn kamer. Ik was doodsbang dat Mike écht zou gaan schieten.

Met de sirenes van de politie op de achtergrond reden we naar het huis van Mike. Het was alsof iemand een emmer koud water over me heen had gegooid, zo helder zag ik alles opeens. Dit had ik nooit gewild! Hoe moest het nu verder? Mike zei dat ik bij hem kwam wonen en dat hij voortaan voor me zou zorgen, maar dat was allesbehalve wat hij in de maanden daarna deed. In plaats van het romantische plaatje waarop ik stiekem had gehoopt van ons tweeën gezellig op de bank, sloeg hij me in elkaar, maakte al het geld van zijn uitkering op aan bier en dwong me om mee te doen aan inbraken.

Mensen doen vaak kleinerend over slachtoffers van loverboys zoals Mike. Dan vragen ze zich af hoe vrouwen dat kunnen laten gebeuren of waarom ze niet eerder weg zijn gegaan. Maar ik had het idee dat ik nergens anders heen kón. Met mijn vader had ik geen contact, vrienden had ik niet en mijn moeder had me nadat ik uit het internaat was weggegaan laten weten dat ze haar handen van me aftrok. Pas veel later hoorde ik dat ze zich wel degelijk zorgen om me maakte en zelfs aan de politie had gevraagd of zij af en toe langs het huis van Mike wilden rijden om te controleren of alles daar goed ging, maar dat wist ik op dat moment niet.

Mike had me volledig afhankelijk van hem gemaakt. Ik had zelf geen cent en kon geen kant op. Mike merkte wel dat ik steeds ongelukkiger werd met de situatie en hield me constant in de gaten. Hij dreigde zelfs mijn moeder iets aan te doen als ik hem zou verlaten. Een half jaar lang heb ik de hoop gehouden dat ik zijn lieve kant weer naar boven zou kunnen halen als ik maar goed genoeg mijn best deed: ik deed precies wat hij zei, klaagde zo min mogelijk over het altijd aanwezige hongergevoel en probeerde me aan te passen aan zijn levensstijl van op de bank hangen en biertjes drinken.

De gebeurtenis die me de moed gaf om hem tóch te verlaten, was het prostitueren. Dat was de druppel. In eerste instantie zocht ik er niets achter toen Mike zei dat ik een avondje uit zou gaan met een vriend en een vriendin van hem. Sterker nog: ik had er zin in. Zo vaak mocht ik de deur niet uit van Mike. Pas toen we door de hoerenbuurt liepen en ik allerlei mannen naar me zag loeren, besepte ik wat me stond te wachten: ik werd achter het raam gezet. De vriendin van Mike bleek een professioneel prostituee. Ik was misselijk van angst en zat zo te bibberen

en te trillen dat ik de klanten volgens haar wegjoeg. Daarom besloot ze dat zij die avond al het werk voor ons tweeën zou opknappen.

De avond daarna hielp ze me niet. Toen de eerste klant in de gang stond, ben ik gevlucht. Ik was op. Kapot. Murw gebeukt. Het kon me niet meer schelen wat de gevolgen van mijn ontsnapping zouden zijn, ik moest bij Mike weg. Via de achteruitgang van een snackbar ben ik struikelend naar een telefoonsel gerend. In mijn schoen had ik het telefoonnummer van een kennis bewaard – eerder had ik dat nooit durven gebruiken uit angst dat Mike erachter zou komen. Hij is me komen halen en heeft me naar het huis van mijn oom gebracht. De eerste weken durfde ik amper naar buiten, zo bang was ik dat ik Mike zou tegenkomen. Ondertussen had mijn moeder me onder toezicht van de Raad van Kinderbescherming laten stellen omdat ze het idee had dat ik alleen op die manier uit de ellende zou kunnen komen. Een goede gedachte van haar, want via hen kon ik terug naar het internaat, waar ik me wel veilig voelde. Daar heb ik mijn opleiding afgemaakt en ben ik langzaam weer op krachten gekomen.

Als ik nu terugkijk op die hele periode, schaam ik me dood. Dan denk ik: hoe heb ik dat kunnen doen? Waarom zag ik geen enkel gevaar in de vriendschap met Mike? Aangifte bij de politie heb ik nooit gedaan. Ik weet niet waarom niet, daar is eigenlijk nooit over gepraat. Hoe het Mike is vergaan, weet ik ook niet. Ik wil het niet weten. Lange tijd heb ik hem gehaat, was ik bang dat hij me alsnog zou komen opzoeken, maar daar heeft hij nooit pogingen toe gedaan. Hoewel dat gevoel van angst nu veel minder aanwezig is dan vroeger, ben ik nog steeds voorzichtig. Ik zal nooit zo maar iemand binnenlaten en doe 's avonds de deur niet open.

Met mijn moeder heb ik tegenwoordig heel goed contact. Ik ben getrouwd, heb twee kinderen en kan eerlijk zeggen dat ik een gelukkig leven leid. Over het verleden praat ik nog steeds zelden. Dat is een afgesloten periode. De reden dat ik mijn verhaal nu toch wil vertellen, is dat ik ouders en jonge vrouwen wil laten zien hoe makkelijk het is om in de valkuil van een loverboy te lopen zonder dat je dat zelf in de gaten hebt. Als ik met mijn verhaal ook maar één vrouw kan redden, dan is dat alle pijn waard die het oprakelen van mijn herinneringen me kostte.'